

Výchozí texty pro ukázkou hlasu v přijímacím řízení na Fénix ProDabing

Jak postupovat:

- Přečtěte si všechny tři úryvky textu
- Z kteréhokoliv textu si vyberte pasáž o minimální délce alespoň 5 řádků
(pamatujte, že chcete předvést co nejlépe své schopnosti, proto si vyberte takovou část, nebo části, které vás budou co nejlépe prezentovat a odhalí vaše herecké schopnosti)
- Vybranou pasáž nahrajte ve formátu mp3
- Odešlete ukázkou i s žádostí na stránkách <http://www.fenixprodabing.cz/nabor>

**Důležitá je kvalita projevu, srozumitelnost, hlasitost, atp.
Technická kvalita mikrofону zde není podstatná.
Pořízení kvalitního mikrofónu se řeší až po schválení uchazeče,
dle ukázky hlasu.**

Text 1

Andrzej Sapkowski - Zaklínač

Ostrit se rychle vzpamatoval a bloudil očima v naprosté tmě. Zjistil, že je svázaný. Geralta, stojícího vedle sebe, neviděl. Zorientoval se ale, kde je a hrozně zavyl.

"Mlč," upozornil jej zaklínač, "ať ji nepřivoláš předčasně."

"Ty prokletý vrahu! Kde jsi? Okamžitě mě rozvaž, lumpe! Za tohle budeš, ty zkurvysyne, viset!"

„Mlč!"

Ostrit se s námahou nadechl.

"Chceš mě tu nechat, aby mě sežrala! Svázaného?" otázal se, teď už ale mnohem tišeji. Nadávku přidal skoro šeptem.

"Ne," odpověděl zaklínač. "Pustím tě. Ale ne hned."

"Ty lotře!" zasyčel Ostrit. "Abych strigu odlákal, co?"

"Přesně tak."

Ostrit ztichl, přestal sebou házet a zůstal klidně ležet.

"Zaklínači?"

"Copak?"

"To, že jsem chtěl svrhnout Foltesta, je čistá pravda. Nejsem sám. Ale jen já toužil po jeho smrti, chtěl jsem, aby zemřel v mukách, aby zešílel, aby zaživa shnil. A víš proč?"

Geralt mlčel.

"Miloval jsem Addu. Královu sestru. Královu milenku. Královu děvku. Miloval jsem ji... Zaklínači, jsi tady?"

"Jsem."

"Vím, co si myslíš. Jenže to není pravda. Věř mi, nepoužil jsem žádné čáry. Ani žádná kouzla neznám. Jen jednou jsem ve vzteku řekl... Jen jednou. Zaklínači, slyšíš?"

"Slyším."

"Byla to jeho matka, stará královna. Určitě to byla ona. Nemohla se dívat na to, jak on a Adda... Já ne. Víš jen jednou jsem se pokusil přemluvit ji a Adda... Zaklínači? Neovládl jsem se a řekl... Zaklínači? Byl jsem to já? Já?"

"Teď už je to jedno."

"Zaklínači, už se blíží půlnoc?"

"Blíží."

"Pust' mě dřív. Dopřej mi víc času."

"Ne."

Ostrit skřípění odsouvané náhrobní desky neslyšel, ale zaklínač ano. Sklonil se a dýkou rozsekl velmožova pouta. Ostrit na nic nečekal, zvedl se a neohrabaně pokulháváje se celý ztuhlý rozběhl. Jeho oči se tmě už dokázaly přizpůsobit, takže cestu z hlavního sálu k východu rozeznával dobře.

Z podlahy s rachotem vyrazila deska, uzavírající vstup do krypty. Geralt, předvídavě ukrytý za schodiště, zahlédl strizinu obludnou postavu, hbitě a rychle uhánějící za vzdalujícím se klapotem Ostritových bot. Nevydala ani nejslabší zvuk.

Noc rozčlisl hrůzný, rozechvělý a šílený výkřik, otrásl starými zdmi, chvějivě se nesa do výšky. Zaklínač nedokázal vzdálenost odhadnout přesně - jeho zostřený sluch jej pletl - věděl ale, že striga Ostrita dopadla velice rychle. Příliš rychle.

Text 2

Karel Čapek – Válka s mlouky

„Tamten pán to je,“ řekl hostinský v Jevíčku.

V zahradě u stolu seděl tlustý, široce rozkročený pán v bílé čepici, pil pivo a zamyšleně čmáral tlustým ukazovákem po stole. Oba páni k němu zamířili.

„Redaktor Valenta.“

„Redaktor Golombek.“

Tlustý pán zvedl oči. „What? Co?“

„Já jsem redaktor Valenta.“

„A já redaktor Golombek.“

Tlustý pán důstojně povstal. „Captain van Toch. Very glad. Sedněte si, chlapci.“

Oba páni ochotně přisedli a položili před sebe psací bloky.

„A co si dáte pít, hoši?“

„Malinovku,“ řekl pan Valenta.

„Malinovku?“ opakoval kapitán nedůvěřivě. „A proč? Hospodo, přineste jim pivo. - Tak co vy vlastně chcete,“ řekl a opřel se lokty o stůl.

„Je to pravda, pane Vantochu, že jste se tady narodil?“

„Ja. Narodil.“

„Prosím vás, jak jste se dostal na moře?“

„Tož, via Hamburg.“

„A jak dlouho už jste kapitánem?“

„Dvacet let, chlapče. Papíry mám tady,“ řekl důtklivě klepaje na svou náprsní kapsu. „Možu ukázat“

Pan Golombek měl chuť podívat se, jak vypadají kapitánské papíry, ale potlačil ji. „A to jste, pane kapitáne, za těch dvacet let poznal pořádný kus světa, že?“

„Ja. Tož kus. Ja.“

„A co všechno?“

„Jáva. Borneo. Philippines. Fidji Islands. Solomon Islands. Carolines. Samoa. Damned Clipperton Island. A lot of damned islands, chlapče. Proč?“

„Jen tak, že je to zajímavé. My bychom od vás rádi slyšeli víc, víte?“

„Ja. Tož jen tak, že?“ Kapitán na ně upřel své bledě modré oči. „Tak vy jste od p'líš, jako od policie, ne?“

„Nejsme, pane kapitáne. My jsme od novin.“

„A tak, od novin. Reporters, co? Tož pište: Captain J. van Toch, kapitán lodi Kandong Bandoeng –“

„Jak?“

„Kandong Bandoeng, přístav Surabaya. Účel cesty: vacances - jak se to řekne?“

„Dovolená.“

„Ja, sakra, dovolená. Tož tak to dejte do těch novinek, kdo připlul. A teď už schovejte ten notes, mládenci. Your health.“

„Pane Vantochu, my jsme za vámi přišli, abyste nám vypravoval něco ze svého života.“

„A proč?“

„Napíšeme to do novin. To lidi moc zajímá, číst o dalekých ostrovech a co tam všechno viděl a zažil jejich krajan, Čech, rodák z Jevíčka -“

Text 3

Co budu dělat o prázdninách ...

Až skončí škola ...

Co budu dělat ...

Budu myslím pozorovat všechny ty šlapky, překupníky a narkomany, jak v tom bloku pekla, kde bydlím, provozují svůj tanec smrti, a budu doufat, že zůstanu naživu.

Co budu dělat o prázdninách ...

Budu se myslím vyhýbat kulkám těch dealerů posedlých neustálým střílením ze svých frajerských zabijáckých autů v neděli cestou do kostela, kde se budu modlit, abych zůstala naživu, a budu přeskakovat loužičky krve.

Co budu dělat o prázdninách ...

Budu asi vytřeštěně zírat do postýlek nemluvnat s abstinenčními příznaky a budu proklínat jejich zfetovaný mámy a ty hnusáky, co jim prodali smrt, ale já sama hodlám zůstat naživu.

Co budu dělat o prázdninách ...

Budu dál utíkat před tím chlapem, co se mě pokouší znásilnit v tom pekle, kde bydlím, a budu se denně modlit k Bohu, aby umřel na předávkování, ještě než se mu to povede, protože nevím, jestli bych pak měla dost síly, abych zůstala naživu, i když to mám v plánu.

- Aspoň do podzimu.

Protože na podzim ...

Na podzim se přesunu z tohoto světa do světa úplně jiného, kde žije jedna nádherná žena, které bych se jednou chtěla podobat.

Na podzim se k ní vrátím a budu zase žít. - Aspoň do příštího léta.

A co budu dělat o příštích prázdninách?

Asi začnu počítat dny a týdny a měsíce, který zbývají do podzimu.

A ... jestli se mi povede přežít ještě jednou ...

Vrátím se zpátky do své školy a ke své učitelce.